

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v hlavním líčení dne 25. dubna 2014 v senátě složeném z předsedy JUDr. Miroslava Mjartana a přísedících JUDr. Jitky Šrůtkové a Ing. Adolfa Jásenského, Csc., **t a k t o :**

Obžalovaný

██████████ ██████████ ,

nar. ██████████ v ██████████, trvale bytem ██████████, ██████████, t. č. ve vazbě ve Vazební věznici ██████████,

j e v i n e n , ž e

dne ██████████ 2013 v přesně nezjištěné době od 17.30 hodin do 19.25 hodin za účelem vlastního sexuálního uspokojení, vylákal do místnosti ██████████ u domu č. p. ██████████ v ulici ██████████, ██████████ kraj, poškozenou nezletilou ██████████, nar. ██████████, vědom si jejího zjevně nízkého věku a zneužívaje jejích zjevných

psychických postižení, která jí neumožňovala předvídat jeho jednání a účinně se bránit, místnost zamknul, na posteli nacházející se v místnosti ji svlékl do naha, a zneužívaje dále i své fyzické převahy a drže ji za předloktí obou rukou ji líbal na ústa a na krk, osahával ji na prsou, na zadku a na přirození, a poté vsunul penis do její pochvy a vykonal na ní soulož, přičemž uvedeného jednání se dopustil přesto, že se poškozená způsobem adekvátním jejím omezením bránila, dávala najevo, že se jí jeho jednání nelíbí, a snažila se jej odstrčit,

t e d y

jednak jiného násilím donutil k pohlavnímu styku, jednak k takovému činu zneužil jeho bezbrannosti, spáchal čin souloží a na dítěti mladším patnácti let.

T í m s p á c h a l

zvláště závažný zločin znásilnění dle § 185 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku,

a z a t o s e o d s u z u j e

podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody **v trvání (6) š e s t i roků a (6) šesti měsíců nepodmíněně.**

Podle § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku se obžalovaný [REDAKCE] pro výkon uloženého trestu odnětí svobody **zařazuje do věznice s ostrahou.**

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu je obžalovaný [REDAKCE] povinen nahradit poškozené nezletilé [REDAKCE], nar. [REDAKCE], bytem [REDAKCE], [REDAKCE], na náhradě škody a nemajetkové újmy částku [REDAKCE],- Kč.

Podle § 229 odst. 2 tr. řádu se poškozená nezletilá [REDAKCE], nar. [REDAKCE], bytem [REDAKCE], [REDAKCE], se zbytkem svého nároku odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 229 odst. 1 tr. řádu se **poškození** [REDAKCE], nar. [REDAKCE] v [REDAKCE], a [REDAKCE], nar. [REDAKCE], oba adresa pro doručování [REDAKCE], [REDAKCE], se svým nárokem na nemajetkovou újmu odkazují na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í :

Provedeným dokazováním v hlavním líčení bylo prokázáno, že dne [REDAKCE] 2013 v podvečerních hodinách vlákal obžalovaný [REDAKCE] nezletilou poškozenou do přístavku u domu čp. [REDAKCE] v ulici [REDAKCE] v [REDAKCE] a zde na ní vykonal soulož, ač si musel být vědom jejího nízkého věku i postižení, i toho, že s jeho jednáním poškozená, což vyjádřila způsobem odpovídajícím jejímu postižení, nesouhlasila a jeho sexuálnímu jednání se přiměřeně bránila. Obžalovaný po vstupu poškozené do objektu zamknul dveře a následně jednak díky nezkušenosti poškozené, využitím své fyzické převahy a jednak držením poškozené za předloktí obou rukou na ní vykonal přes její obranu sexuální praktiky včetně dokonané soulože. Takto se choval, ač znal nízký věk nezletilé poškozené i její postižení.

Obžalovaný [REDAKCE] v přípravném řízení obvinění popřel a uvedl, že skutečnosti popsané v usnesení o zahájení trestního stíhání se nezakládají na pravdě. Jednání, které je mu kladeno za vinu, se nedopustil. Dále pak využil svého práva k věci nevypovídat.

U hlavního líčení **obžalovaný** [REDAKCE] svoji výpověď částečně změnil, když uvedl, že nezletilou poškozenou neznásilnil. Z její strany to bylo zcela dobrovolné. Nevěděl kolik jí je let. Myslel, že chodí na internát na učňák. Moc ho to mrzí. Kdybych to věděl, tak by se to nestalo. K dotazům dodal, že kritického dne [REDAKCE] 2013 k souloži mezi ním a [REDAKCE] došlo, a to včetně výronu jeho semene. Na otázku, jakým způsobem probíhal samotný akt uvedl, že k tomu se nechce vyjadřovat. Ale bylo to zcela dobrovolné. Na poškozenou netlačil. Obžalovaný dále uvedl, že zmíněného dne byl v pokoji a poškozená za ním přišla dovnitř, že chce cigaretu. Cigaretu jí dal. Pak ona řekla, že ho miluje. Toto furt tvrdila a říkala to i jeho sestřenici. Prostě nějak k tomu došlo, nechce se k tomu moc vyjadřovat. Bylo to dobrovolné. Tehdy nevěděl, kolik jí je let. Myslel, že jí je přes patnáct let, protože mluvila o tom, že na začátku září jde někam na internát. Myslel, že chodí na učňák a tak předpokládal, že jí je 15. Pokoj neuzamykal. Nevěděl o tom, že poškozená je psychicky postižená. Neprojevovalo se to na ní. Jenom trošku špatně mluvila. Jinak se mu zdála v pohodě. Nikdy s ní pořádně nemluvil. Viděl ji sedět na zahradě. Moc se tam nezdržoval. Nijak nedávala najevo, že se jí to nelíbí a ani se nebránila. Byla vyvinutá jako žena. Nevypadala, že by jí nebylo 15. Vypadala na víc. Normálně měla prsa, jak dospělá žena. Z předchozí doby ji neznal a ani nevěděl kam chodí do školy. Znal jen jejího otce. Viděl ho na zahradě. Bydlel tam pár měsíců. Pustili ho 5.3. S nezletilou [REDAKCE] se předtím nestýkal. V životě ji neviděl. Na otázku, když se nestýkali, jak ho

mohla milovat uvedl, že neví. Prostě byla do něho zamilovaná. Říkala to jeho sestřenice. Neměli spolu ani nikdy nějaký konflikt, a to ani s jejími rodiči. Proč to nezletilá uvádí neví, možná měla strach to přiznat rodičům. Nyní ho jeho jednání mrzí. Hodně mu to zničilo život.

Poškozená nezletilá [REDAKCE] (dále i jen [REDAKCE] či [REDAKCE]) vypovídala způsobem odpovídajícím její mentální úrovni a postižením, která u ní byla diagnostikována. Svědkyně popsala, jakým způsobem jí obžalovaný ublížil. Nezletilá vypovídala dne [REDAKCE] 2013, když dotčená událost se podle ní odehrála asi [REDAKCE] dny předtím, v době, kdy ještě byly letní prázdniny. Ve své výpovědi označila za pachatele osobu přezívanou [REDAKCE] (což je přezdívka obžalovaného [REDAKCE]). Předmětného dne šla popřát kamarádce [REDAKCE] (nejspíše [REDAKCE]) k narozeninám. Čekala na ni na lavičce vedle [REDAKCE] garáže. Mohlo být pět či šest hodin odpoledne. Ve dveřích garáže se objevil [REDAKCE] a nabídl jí cigaretu. Ona si ji vzala, kouřila, [REDAKCE] také kouřil, ale zůstal vevnitř, zatímco ona byla venku. Poté ji zavolal dovnitř s tím, zda si „nechce zašukat.“ Poškozená vypověděla, že do garáže nešla, ale že obžalovaný ji chytil za levou ruku a zatáhl dovnitř. Zde ji zul a svlékl růžové tričtvrťáky, modro-černou mikinu, tričko s nápisem a růžové spodní kalhotky. Sám si svlékl trenky a kalhoty. Přesto, že se bránila tím, že se ho snažila držet za paže. Vše se odehrávalo na posteli, kam ji obžalovaný „vzal.“ Na posteli ji líbal, osahával na prsou a na zadku, zasouval prsty do jejího přirození a následně ji roztáhl nohy a vykonal na ní soulož. Přitom ji oběma rukama držel nad lokty. Bránila se mu tím, že se jej snažila odstrčit, trochu ho přitom škrábala. Soulož (podle nezletilé) trvala asi 15 minut, skončila ejakulací obžalovaného. Jeho sperma si z rozkroku utřela tílkem, které jí dal [REDAKCE]. Následně několik dní krvácela a bolelo ji břicho. Celou situaci vnímala jako „hnusnou“, nikdy před tím nic takového s nikým nedělala. Z místa nemohla utéci, protože [REDAKCE] hned na začátku zamknul.

S ohledem na to, že osoby mladší patnácti let se v trestním řízení vyslychají toliko jen v rozsahu, aby je tyto úkony neohrožovaly, jakož i s ohledem na stanovisko znalkyň, které konkrétně u poškozené označily další výslech nezletilé za jí na zdraví ohrožující, byl protokol o výslechu nezletilé [REDAKCE] podle § 102 odst. 2 tr. řádu čten (na č. l. 84-96) a poté byl přehrán nosič o (video) záznamu výslechu nezletilé [REDAKCE], který je zařazen na č. l. 97.

S výpovědí nezletilé poškozené korespondují další důkazy. Dle *protokolu o prohlídce těla* realizované dne [REDAKCE] 2013 byly na předloktí horní levé končetiny obžalovaného zjištěny škrábance se stopami po strupech. Byť toto není přímý důkaz, že obžalovaný tyto utrpěl při činu, neboť stáří strupů nebylo zjištěno, tak to v druhové identifikaci odpovídá výpovědi nezletilé poškozené, které uvedla, že [REDAKCE] škrábala. Součástí spisového materiálu jsou dále *protokoly o ohledání místa činu s náčrtky a fotodokumentací*. Z pořízených fotografií je mimo jiné patrné, že přístavek, v němž mělo k žalovanému činu dojít, je opatřen uzamykatelnými dveřmi. Obžalovaný vydal klíč, který ke dveřím náleží, a jímž je bylo lze zamknout (viz fotografie na č.l. 8). *Ambulantním gynekologickým vyšetřením* nezletilé byly dne [REDAKCE] 2013 zjištěny čerstvé, již částečně se hojící trhliny panenské blány. Tato zpráva byla následně doplněna vysvětlením [REDAKCE], který nezletilou vyšetřoval a který potvrdil, že k poškození panenské blány muselo dojít zavedením předmětu o velikosti penisu. Doba vzniku trhlinek odpovídá souloži dne [REDAKCE] 2013.

Na tento řetězec shora uvedených důkazů pak navazuje *odborné vyjádření z oboru kriminalistika, odvětví genetika, když z jeho závěrů plyne, že* na dámských kalhotkách černé barvy (jedná se o spodní kalhotky nezletilé poškozené, které dne ■■■■ 2013 vydala její matka s tím, že se jedná o prádlo, které měla nezletilá ■■■■ předmětnou neděli na sobě; dříve se do prádelního koše, resp. pračky, z níž byly vyjmuty, dostat nemohly, neboť v sobotu paní ■■■■ prala) zjištěna v rozkroku červenohnědá stopa, ve které byla prokázána krev a přítomnost spermatu. Ze stopy byl získán tzv. směsný DNA profil – jedná se jednak o DNA profil ■■■■, jednak o DNA profil obžalovaného ■■■■. Ač poškozená uváděla, že při útoku obžalovaného měla na sobě spodní kalhotky růžové barvy, měla v skutečnosti na tyto sobě až následující den, tedy v pondělí, kdy je předala ■■■■. Skutečnost, že sperma obžalovaného bylo nalezeno na kalhotkách černé barvy, koresponduje s výpovědí matky poškozené. K tomuto odbornému vyjádření pak soud vyžádal stanovisko zpracovatele (viz č.l. 407 – 408), kde jsou popsány jimi použité metody (akreditovaná metoda č.- 15 SOP č. 1201 – Stanovení DNA profilu z biologického materiálu lidského původu), jednotlivé kroky provedené analýzy DNA i použitá měřidla a zařízení. DNA profil obžalovaného ■■■■ byl stanoven z dostatečného počtu lokusů a byl plně dostačující pro individuální identifikaci.

Z úředního záznamu o vysvětlení gynekologa ■■■■ nemocnice ■■■■. ■■■■ na č.l. 112, který dne ■■■■ 2013 vyšetřoval nezletilou poškozenou, bylo zjištěno, že k poškození panenské blány u nezletilé došlo zcela jednoznačně zavedením předmětu o velikosti penisu. Doba vzniku zranění odpovídá ■■■■ ■■■■ 2013. S ohledem na nespolupráci poškozené se nepodařilo odebrat výtěry z pochvy a konečníku.

K tomuto záznamu pak obhájkyňe uvedla, že z tohoto důkazu je patrné, že ■■■■ se umí bránit, protože se odmítla nechat vyšetřit i panem primářem z gynekologie, takže mají za to, že ■■■■ pokud chce, tak umí jasně říci, že něco nechce a umí zabránit tomu, aby se něco dělo, co ona nechce.

Zmocněnec k tomuto uvedl, že je možno akceptovat to, co řekla paní obhájkyňe, nicméně je třeba vycházet z toho, že pan primář ani další, kteří byli přítomni, na ■■■■ nepůsobili žádným násilným jednáním. Tedy nezletilá byla schopna projevit svůj nesouhlas. Pokud ten nesouhlas nebude akceptován z druhé strany, tak má za to, že z toho nelze dovozovat naprosto nic.

Svědkyňe ■■■■, matka poškozené, ve své výpovědi popsala zdravotní obtíže své dcery s tím, že v předmětné době bydleli v ■■■■ na adrese ■■■■, kde bydlí též rodina ■■■■, s jejímiž členy se proto znali. Předmětného dne s manželem dovolili dceři ■■■■, aby šla popřát k narozeninám jednomu z dětí ■■■■. Dcera ■■■■ odešla kolem 17.30 hodin, zpět měla být do 19.00 hodin. Po návratu se ■■■■ chovala jinak než obvykle, byla zaražená, nechtěla jíst. Svědkyňe za ní šla do koupelny, k jejímu dotazu jí ■■■■ tvrdila, že se nic nestalo, ale ukázala jí, že krvácí z rozkroku, což jí bylo divné, neboť poškozená menstruovala předchozí týden. Následující den, tedy v pondělí, nastoupila ■■■■ se začátkem školního roku do internátní školy, odkud jí kolem poledne kontaktovala vedoucí vychovatelka z internátu paní ■■■■ s tím, že má

bolesti břicha, krvácí z pochvy a svěřila se jí, že ji zneužil jistý [REDAKCE]. [REDAKCE] se říká obžalovanému [REDAKCE]. Svědkyně dále vydala policejnímu orgánu oblečení, které dala její dcera v neděli [REDAKCE] 2013 večer či v pondělí [REDAKCE] 2013 ráno do prádelního koše, mj. spodní kalhotky modré barvy a spodní kalhotky černé barvy (viz *protokoly o vydání věci*).

Svědka [REDAKCE] dále uvedla, že jednání obžalovaného se jí dotklo hodně, měla z toho noční můry, nemohla spát. Od té doby [REDAKCE] víc kontroluje. [REDAKCE] je obžalovaný [REDAKCE]. Dcera [REDAKCE] jí neřekla, že by se jí obžalovaný líbil. Jednou byli u nich, seděli jsme u stolu a dělali si srandu a [REDAKCE] říkala: „Víte o tom teto, že [REDAKCE] se líbí náš [REDAKCE]? Na to jí řekla, ale prosím tě, vždyť je to dospělý kluk a ona je malá holka. Obžalovaný [REDAKCE] znal i ona jeho. Předtím než se to stalo, tak [REDAKCE] nechodila s chlapci. Měla kamarády ze třídy, ze školy. Teď po léčbě se [REDAKCE] cítí lepší. V léčbě byla čtyři měsíce s přestávkou o Vánocích. Před tím než do léčebny odjela, to bylo špatné. Měli doma problémy. Pořád brečela, že se jí každý posmívá, že je štětka, že jí psali na facebook. Rozkřiklo se to po celé škole. Děcka se jí ve škole smála. Ona tam prostě nemohla vydržet. Byla na tom psychicky špatně. Doma měli špatné vztahy, byl tam křik. Nechtěla s nimi mluvit, byla agresivní, bouchala dveřmi, křičela. I již dřív než se toto stalo byla [REDAKCE] asi 2x v psychiatrické léčbě. To měla afektivní záchvaty, to bylo něco jiného. Na intimních místech se začala holit od léta 2013. Viděla to u kamarádky. Obžalovaný k této výpovědi uvedl, že by se chtěl omluvit. Chápe, čím prochází, mrzí ho to. Souhlasí s částkou, kterou žádají.

Shodně uvedl i **otec poškozené** [REDAKCE] a dále dodal, že s dcerou se o tom nebaví a ani se mu s tím nesvěřila. Obžalovaný [REDAKCE] znal věk [REDAKCE], protože tam bydleli, znají se. Že [REDAKCE] chodí do [REDAKCE] třídy to věděli všichni. On jako otec měl k dceři dobrý vztah. Běžně si povídali. To, co jí postihlo, mu není jedno. Manželka dává vinu jemu. Není alkoholik, je konzument. [REDAKCE] je vyzrálá na svůj věk. Teď vypadá na [REDAKCE] let. Za chlapci nechodila. Teď je vážnější. Obžalovaný [REDAKCE] se k nim nikdy nechoval agresivně. [REDAKCE] se umí bránit.

Obžalovaný k této výpovědi uvedl, že ho mrzí co se stalo. Určitě to je pro ně těžké. Svědek ho přece zná.

Svědka [REDAKCE], vychovatelka speciální základní školy, kterou [REDAKCE] navštěvuje, která byla první osobou, které se [REDAKCE] se zneužitím svěřila, popsala, že první školní den školního roku 2013/2014 jí [REDAKCE] dala do ruky obrázek (je založen ve spisovém materiálu), na kterém byla hlava holčičky se smutným výrazem ve tváři, a tahala ji k sobě do pokoje. V pokoji pak seděla schoulená, vypadala, že bude plakat. Poté se vychovatelce svěřila, že ji bolí břicho a bojí se, aby nebyla těhotná, neboť měla pohlavní styk s mužem, nějakým [REDAKCE]. Vzhledem k tomu, že si někdy vymýšlí, ptala se jí svědkyně několikrát, [REDAKCE] na tom však trvala. To jí přesvědčilo o pravdivosti tvrzení, neboť lze-li někdy [REDAKCE], vzápětí to na sebe řekne. [REDAKCE] jí též řekla (a následně ukázala), že krvácí a nejedná se přitom o menstruaci. Vše bylo oznámeno vedoucí vychovatelce paní [REDAKCE], které [REDAKCE] věc opět popsala, a následně absolvovala gynekologické vyšetření, které pohlavní styk potvrdilo. [REDAKCE] před svědkyní hovořila též o tom, že ji [REDAKCE] měl nějak držet a že to, co jí

dělal, se jí nelíbilo. [REDAKCE] vydala policejnímu orgánu spodní kalhotky růžové barvy, které měla poškozená dne [REDAKCE] 2013 (tedy v den, kdy se jí svěřila) na sobě.

Svědkyne [REDAKCE] dále opakovaně uvedla, že [REDAKCE] nakreslila obrázek (na č. l. 203) a pak za ní přišla a řekla jí, že ji bolí břicho, resp. že se bojí, že je těhotná. Pochopila, že [REDAKCE] měla pohlavní styk. Ptala se jí, jestli jí to tam strčil a ona řekla, že ano. Pochopila, že to byl vynucený pohlavní styk, nelíbilo se jí to. Nějak ji držel. Říkala, že se jí to nelíbilo a že se bránila. Byl dvaadvacetiletý muž. Říkala jeho přezdívkou [REDAKCE]. Nebyla by schopná si něco vymyslet tak, aby to druhý nepoznal. To ne. Ona se pak přiznává, že si to vymyslela. Jako každé mladé dívky se jí líbí kluci. [REDAKCE] jí říkala, že se jí [REDAKCE] líbil jako kluk. To bylo v pokoji, když spolu mluvily než šly za paní vedoucí, neboť usoudila, že [REDAKCE] skutečně měla nedobrovolný pohlavní styk a že by se to mělo řešit. Později už o tom nechtěla mluvit. Potom byla asi tři měsíce ve [REDAKCE]. Po [REDAKCE] 2013 se její chování změnilo. Chovala se nepřírozeně, trochu agresivně, možná i sexuálně víc aktivně. Když to nyní posoudila poté terapii v léčebně, tak je to úplně jiná holka. Je klidnější, ale o těch věcech už nechce mluvit. Po zjištění toho, co se mělo stát, tak se okamžitě jelo na vyšetření ke gynekologovi, kde se potvrdil pohlavní styk. Dělal se veškeré testy. Rodiče se to dozvěděli okamžitě, ještě než [REDAKCE] šla na gynekologii. Telefonovali jim. Na [REDAKCE] bylo poznat, že je postižená, má takové své specifické tiky, špatnou mluvu, je taková jednodušší. Nyní je určitě agresivnější a uzavřenější. Po tom skutku neviděla [REDAKCE], že by byla veselá, že by se smála. Předtím to byla normální holka. Svědkyně dále dodala, že když spolu byly v pokoji samy, tak [REDAKCE] brečela a bála se, že je těhotná. Říkala, že dělala ty věci. Potom se jí zeptala, jestli to je pravda, jak k tomu došlo. Říkala jí [REDAKCE] nevymýšlíš si, opravdu to tak je. Dal ti ho tam. Ano. Říkala, že ji strašně bolí břicho a že krvácí. [REDAKCE] jí říkala, že jí navrhnul, jestli si s ním nepůjde zašukat. Pojmu zašukat asi rozuměla, ale prakticky to nevěděla. Teoreticky věděla, co je pohlavní styk, ale prakticky určitě nevěděla, že to nebude takové, jak si to představují děti. Její gynekologické vyšetření neproběhlo v klidu. [REDAKCE] se nechtěla nechat vyšetřit. Utíkala z ordinace. Nespolupracovala.

K věci byly vyslechnuty i osoby z okruhu rodinných příslušníků obžalovaného, kteří žili v domě, v němž k napadení došlo. [REDAKCE] – strýc, [REDAKCE] – teta, [REDAKCE] – bratranec, [REDAKCE] - sestřenice využili svého práva k věci nevypovídat. Bez relevantních informací zůstala výpověď družky obžalovaného [REDAKCE].

Přihlíženo bylo i k úřednímu záznam o vysvětlení [REDAKCE] na č.l. 213.

MUDr. Jan Kolomazník, znalec z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a sexuologie, ve svých znaleckých závěrech konstatuje, že obžalovaný netrpí a nikdy v minulosti netrpěl žádnou duševní chorobou v pravém slova smyslu, tedy psychózou. Konstatoval značně disharmonický vývoj osobnosti s poruchami chování. Do budoucna lze očekávat rozvoj smíšené poruchy osobnosti. Vyloučena byla pedofilie i patologická sexuální agresivita. Nebyla zjištěna ani žádná jiná sexuální deviace. Preferovaným sexuálním objektem jsou pro obviněného dospělé ženy. Jeho schopnosti ovládací i rozpoznávací byly tempore criminis zachovány. Z psychiatrického a sexuologického hlediska není pobyt obžalovaného na svobodě pro společnost nebezpečný.

U hlavního líčení se **znalec MUDr. Jan Kolomazník** ve smyslu § 108 odst. 1 tr. řádu na podaný posudek odvolal a stvrdil jej a dále dodal, že z hlediska sexuální orientace je obžalovaný normální jedinec. Jeho preferovaným sexuálním objektem jsou dospělé ženy. Děti nejsou jeho cílovou skupinou, děti ho nevzrušují, což nakonec vyšlo i na PPG vyšetření. Disharmonický vývoj osobnosti znamená, že osobnost se nevyvíjí tak, jak by měla a lze očekávat, že do budoucna se u ní rozvine porucha osobnosti, čili psychopatie dle dřívější klasifikace. Obžalovaný není patologický sexuální agresor, který napadá ženu zezadu ze zálohy, nenavazuje s ní žádný kontakt. Jeho jednání, pokud bude prokázáno, bylo v rámci jeho nezdrženlivosti, kdy se chtěl dopustit toho znásilnění. Takže by bylo možné v rámci jeho nezdrženlivých rysů. Ochranné léčení navrhuje. Na PPG vyšly negativně malé holčičky, ale i dospívající dívky. Pokud obžalovaný uvedl, že k souloži došlo, tak ho teoreticky děti v tom rozvinutějším pubertálním stádiu eventuálně mohly vzrušit v konkrétním případě, nicméně není to jeho cílová skupina. Mohl to být i náhražkový sex v rámci jeho nezdrženlivého jednání. Při testování obžalovaný nereagoval nějakou vzrušivostí na dítě. Totéž se týkalo i pubertálních děvčat. Zmíněné reakce je možné teoreticky ovlivnit tím, že posuzovaný nesleduje promítané obrázky nebo si záměrně nabuzuje bolest apod., ale během vyšetření ho bedlivě sledoval a spolupráce během vyšetření byla v pořádku. Takže dotčeným výsledkům lze věřit.

Mgr. Lenka Čermáková, znalkyně z *oboru školství a kultura, odvětví psychologie*, ve svém znaleckém posudku uzavřela, že úroveň intelektových schopností obžalovaného spadá do spodního pásma populačního průměru až podprůměru. Lze jej hodnotit jako osobnost disharmonickou, abnormálně strukturovanou a nezralou zejména v oblasti sociální, citové, pracovní, motivační i mravní. I tato znalkyně předpokládá pozvolný rozvoj smíšené poruchy osobnosti s rysy dissociálními, egocentrickými, nezdrženlivými a reaktivně agresivními. Konstatovala zvýšenou rizikovitost v oblasti kriminální delikvence. Z hlediska typologie pachatelů trestných činů odpovídá obžalovaný typu psychopatickému. Vzhledem k tomu, že popírá svoji vinu, lze motivační dynamiku a cíle posuzovat pouze hypoteticky. Z hlediska forenzně psychologického zapadá popisované motivační jednání obžalovaného do jeho osobnostního profilu, jeho charakteru a odpovídá úrovni jeho sexuality, kdy je předpokládána zvýšená sexuální potřeba, zvýšená pudovost, primitivnost v sexuálním uspokojování a též volní nezdrženlivost. Možnost jeho resocializace považuje za sníženou.

U hlavního líčení se **znalkyně Mgr. Lenka Čermáková** ve smyslu § 108 odst. 1 tr. řádu na svůj posudek odvolala a stvrdila ho a dále dodala, že osobnost obžalovaného nevylučuje, že by se nemohl dopustit činu, který je uveden v obžalobě. On to popírá, což je v souladu s jeho osobností. Nemá problém vytěsnit to, co se stalo, odosobnit se od toho. Snažit se vyvinut a blíže se tím nezabývat. Předpokládá, že okolnosti, které souběžně nastaly mohly vést ke zmíněnému skutku, který se stal, a odpovídá to myšlení i sexualitě a osobnosti obžalovaného, jeho motivaci a vůbec takovému tomu mravnímu zaštitění jeho nezralé osobnosti. Pokud uvedl, že sexuální styk mezi nimi byl, ale že byl dobrovolný, tak si myslí, že to je účelový postoj a jako upřímné to nebere. Opakovaně se ho dotazovali a on opakovaně říkal, že k ničemu takovému nedošlo. Takže takového náhlé probuzení jeho morálky nebere. Považuje to od obžalovaného [REDAKCE] za vysloveně účelové a manipulativní. Resocializace obžalovaného [REDAKCE] je možná.

██████████, znalkyně z oboru *školsství a kultura, odvětví psychologie*, která posuzovala nezletilou ██████████, uzavřela, že ██████ i přes diagnostikované poruchy je schopna popsat, co prožila. Emočně silné zážitky si pamatuje velmi dobře. Je schopna v zásadních věcech se orientovat v realitě. V sociální oblasti má vzhledem ke svému věku adekvátní poznatky. Chápe vztahy mezi mužem a ženou, rozumí pojmům a slovníku, který se týká sexuality. Poškozená není schopna předstírat emoce, které nemá. Samotnou událost líčí ve shodě s tím, co prožila. Lze vyloučit, že by se uvedenou výpověď chtěla ██████████ mstít nebo že by vědomě zesilovala popisované události tak, aby mu svou výpověď ublížila. Znalkyně hodnotí náhled ██████ na událost následovně: ██████ v okamžiku setkání s ██████████ jistě čekala rozptýlení, byla připravena v tomto kontaktu pokračovat, dokud zájem trvá. Nabídce vyhověla, příliš se nerozmýšlela, nezvažovala rizika, rozuměla jí, naprosto si však nedokázala představit, co se bude fakticky dít. Registrovala, že ██████████ zamkl dveře. Nechala věcem volný průběh, avšak vývoj situace ji překvapil. Necítila blízkost muže, reagovala spíše na průvodní pocity – bolest, násilí. Cítila odpor k tomu, co se dělo, chtěla to zastavit a skutečně se fyzicky bránila, odstrkáváním a snad i škrábnutím. Bránila se i slovně. Vedení však neměla ve svých rukou. Její obrana, s ohledem na všechna její omezení, byly adekvátní jejím možnostem situaci řešit.

U hlavního líčení se znalkyně ██████████ ve smyslu § 108 odst. 1 tr. řádu na svůj posudek odvolala a stvrdila ho a dále dodala, že nezletilá se k věci nechce vracet, nechce o tom hovořit a její výslech u hlavního líčení nedoporučuje, neboť jeho provedením hrozí zhoršení jejího zdravotního stavu, znovuotevření zážitků, které jsou nyní ve stádiu pozvolného zacelování a vytěšňování. Konfrontace s obžalovaným, ale i celý kontext, tzn. hovořit s neznámými lidmi, věci tak osobní a intimní je pro ██████ značnou zátěží, takže výslech nedoporučuje, a to ani v případě nepřítomnosti obžalovaného při něm. Znalkyně dále uvedla, že dospěla k závěru, že ██████ při svém výslechu líčila to, co prožila. ██████ byla potěšena zájmem o sebe a rozhodně pro ni byla zajímavá nabídka společného kouření. Jakkoliv rozuměla tomu slovu zašukat, tak si fakticky nedokázala představit co se bude dít. Byla překvapena, zaskočená, byla schopná si uvědomit, že jsou dveře zamčené a celou tu věc v okamžiku, kdy opravdu už šlo o kontakt těl a o dotyky rozhodně nevíkala a byla v odporu. Nedokázala si domyslet, že ta situace se bude vyvíjet tak, jak se vyvíjela. Takže tomu, že se jednání obžalovaného bránila, lze věřit. Její obrana byla bezprostřední reakcí na to, co se dělo. Jestliže říkala, že to nechce a zároveň se bránila v rámci svých fyzických možností, tak to rozhodně nebyl projev nějakého základního onemocnění, ale projev jejího odporu vůči situaci. Tento odpor byl seznatelný i pro obžalovaného. Přestože poškozená nemá problém lhát či vymýšlet si, tak je to na ni jednoduše poznat. Poznali to ve škole i doma. Ona je jistým způsobem bezelstná. Když se na ní přitlačí, tak je schopná říct pravdu, protože neumí taktizovat, aby dotáhla lež dokonce. Ve vztahu k vyšetřované události známky lži, ovlivnění a podobného vymýšlení ve výpovědi poškozené neshledala. Nejistila ani prvky msty. V současnosti se ██████ obžalovaného bojí. Měla by rozhodně problém se s ním setkat, měla by strach i v budoucnu co se může stát, ale není tam motiv obžalovanému přitěžovat. Její onemocnění spolu s její mentální retardací, je pro laika navenek seznatelné. Projevuje se to hlavně poruchami dýchání a množstvím samovolných pohybů. Tím, že se třeba bouchá do hrudi nebo štípe do nohou nebo bouchá do nohou a tyto projevy se

v psychickém napětí zhoršují. Ona je naivní a nedokáže předjímat rizika ani v malé míře. Z hlediska následků, z hlediska psychologického, je největší ten následek, že se otevřelo její uvědomění, že její tělo může být součástí komunikace. Je vysoké procento žen, které měly tento zážitek, že se poté živí prostitucí. Bývá to tradiční a závažný celoživotní důsledek. Kdyby ten kontext byl jiný a ona vyrůstala v harmonickém fungujícím prostředí a měla funkční vztahy, tak by byla optimistická. Takto to vnímá jako přitěžující okolnost k té již samotné osobě, disharmonického vývoje, a to závažně. Rodiče nevnímala jako zanedbávající, spíše za bezradné. ■■■■ má pěkné vybavení, je materiálně dobře saturována, ale na druhé straně vykazuje známky dítěte, které citově strádá, má potřebu si hledat člověka, na kterého by se trochu upnula, přilepila. Ona potřebuje, aby s ní někdo probíral její témata. Domnívá se, že ve vztazích doma hodně zaznívaly především kolize o volném čase o tom, že ■■■■ se chová nepřizpůsobivě a že to zhoršovalo vztahy mezi dospívající dívkou a rodiči. To, co se mělo stát ■■■■ se dotklo i matky a otce. Přinejmenším v matce ■■■■ vzniknou pocity viny a selhání, že ji neuchránila. K citovým vztahům rodičů k ■■■■ znalkyně uvedla, že si úplně není jistá, jestli jsou sami vyrovnaní s tím, že je ■■■■ nemocná a domnívá se, že ■■■■ musela cítit nějakou míru ambivalence, citového vztahu k sobě, protože jinak by ten vývoj až tak takovýmito cestami nemohl jít. Je to víc zpřetrhané než jenom na vrub začátku dospívání. Je citově deprivovaná. Dá se to dát do souvislosti spíše s osobnostmi rodičů než s její nemocí. Reagovat na její nemoc je určitě těžké, ale rodiči nebyla zvládnuta. Znalkyně dále uvedla, že ■■■■ slovo „zašukat“ znala. Ví, o čem to je, ale obsah toho slova a zejména realita toho, co se dělo, to bylo něco úplně jiného, než co si představovala. To je přesně ten zkrat jejího myšlení. To slovo ona potkává ve svém prostředí dnes a denně, ale ta realizace byla úplně něco jiného. Pokud se týká samotného jednání, tak to mělo určitý vývoj. Ze začátku se mu úplně nebránila. Říkala jí, že ji vedl, kde ji bral za ruku, čili jistá míra nátlaku tam jistě byla. Ona by akceptovala jako součást situace, na níž by spolupracovala, kdyby ji někdo políbil, ale to, že to pokračovalo svlékáním a jakmile už to bylo o dotyku na holé tělo, tak chápala, že se dějí věci, které ji lekají, nevěděla si s tím rady. V okamžiku, kdy se dotýkal jejích nohou ve snaze je rozevřít a kdy již byla svlečená, se začala jednání obžalovaného bránit. V tomto okamžiku tedy dala najevo nesouhlas.

Ze znaleckého posudku ■■■■, znalkyně z oboru *zdravotnictví, odvětví psychiatrie – dětská a dorostová psychiatrie*, vyplývá, že poškozená ■■■■ v době spáchání činu trpěla několika poruchami: chronickou motorickou a vokální poruchou – tzv. ■■■■ syndromem, hyperkinetickou poruchou chování a lehkou mentální retardací. Žádná z těchto poruch však významněji nenarušuje její schopnost vnímat, pamatovat si a reprodukovat prožité události. Popsanými poruchami trpí poškozená i v současné době. Nezletilá byla schopna pochopit jednání obžalovaného. Nebyla ale schopna jeho jednání předvídat a účinně se bránit. Prostředí i osobu obžalovaného považovala za bezpečné. Jednáním obžalovaného došlo k závažnému poškození osobnostního vývoje poškozené. Vyšetřovaná událost výrazně prohloubila již tak disharmonický vývoj osobnosti, zejména předčasnou sexualizaci. Prohloubila a zvýraznila projevy jejích psychických poruch, jak ■■■■ syndromu, tak poruchy chování a emocí.

U hlavního líčení se znalkyně ■■■■ na svůj posudek ve smyslu § 108 odst. 1 tr. řádu odvolala a stvrdila ho a dále dodala, že zdravotní vybava poškozené nebyla dobrá ani před činem. Po činu došlo k výraznému zhoršení její tikové

produkce, byla výraznější, omezovala ji v tom běžném fungování, protože tiky měla komplexní, jak motorické, tak tikové, které narušují její sociální fungování. Byly častější a výraznější. Kvantifikovat to nelze. Dále došlo k prohloubení a zvýraznění jejich emočních poruch, tj. regres chování, pomočování se objevilo na přechodnou dobu. Narušení spánku s úzkostnými sny. Vyžadování druhé osoby v přítomnosti spánku. Došlo i k zvýraznění poruch v chování, a to velmi často v adolescenci bývá v souvislosti s depresí. Deprese u adolescentů velmi často probíhá i pod obrazem poruch chování i agresivity a disociálního chování. U ní je to podpořeno také podkladem hyperkinetické poruchy chování. Dá se říci, že nebýt jednání obžalovaného, pokud mu bude prokázáno, tak by k tomuto zhoršení nedošlo. V okamžiku, kdy ji vyšetřovala, tak už popisované zhoršení bylo tak patrné, že si vyžádalo její hospitalizaci na speciálním pracovišti dětské psychiatrie. Když ji vyšetřovala, chovala se jako adolescent, ale velmi naivní. Výslech poškozené nedoporučujete, neboť by to zhoršilo její psychický stav, a to i kdyby u toho nebyl obžalovaný. Samotné projednávání události by byla další stresová zatěžující situace, která by zhoršila její psychiku. Bodové ohodnocení ve výši 1000 bodů se vztahuje k následkům, k tomu zhoršení. Vycházela ještě z úpravy za loňský rok (2013), z tehdy platné vyhlášky a tam se hodnotí pouze následky. Následky ohodnotila 1.000 body, neboť se jedná o závažný zásah do psychického stavu a i do duševního vývoje nezletilé, který nelze zvrátit. Sice se zastabilizuje ve svých psychických poruchách, ale zůstane předčasně sexualizovaná, násilně sexualizovaná, s tím se bude muset vypořádat, a přitom při jejím osobnostním základu to pro ni bude velmi problematické. Dá se říct, že následky, které to u ní mělo, tzn. prohloubení již existujících psychických problémů, jsou srovnatelné s tím, když u zdravé ženy vznikne posttraumatická stresová porucha. Intenzita zmíněného zhoršení se nedá vyjádřit na nějaké stupnici. Ona už trpí závažnou duševní chorobou, která je v tom průběhu velmi těžká a limituje ji. Každopádně došlo k závažnému zhoršení ve složce těch poruch, které ona má. A toto zhoršení je jednoznačně v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného. Její hospitalizace v psychiatrické léčebně souvisela s akutním zhoršením jejího zdravotního stavu. Pokud se týká prognózy jejího dalšího vývoje, je třeba zmínit, že nevratná už je ta sexualizace. Prognóza bude velmi záležet, jak se to ošetří dál, jak bude fungovat její zázemí. To tam bude hrát velkou roli. Některé aspekty se upravily a upravují. Např. to pomočování byla přechodná záležitost, v průběhu hospitalizace došlo i k zlepšení spánku a k částečné stabilizaci jejich projevů. Když oceňovala její stav 1000 body, vzala v úvahu i to, že např. to otevření sexuality má trvalý charakter a že tedy si ponese trvalé následky i do budoucna. U dětí se to velmi těžce posuzuje. Tam se doporučuje ještě přehodnocení v budoucnu, pokud by bylo potřeba.

S ohledem na vývody znalkyně [REDAKCE] je nutno poznamenat, že dne [REDAKCE] 2014 byla poškozená přijata k rehospitalizaci na pedopsychiatrickém oddělení Psychiatrické léčebny ve [REDAKCE]. Podle zprávy léčebny se [REDAKCE] relativně rychle adaptovala, po výměně medikace jsou tikové projevy méně frekvenční, zadržování v řeči přetrvává, není ale doprovázeno tak nápadnými a častými stimulačními mechanismy. Za nekvalitní je označována spolupráce s rodiči, kteří se o zdravotní stav dcery příliš nezajímají. Problematickou spoluprací s rodiči [REDAKCE] potvrzuje též zpráva oddělení sociálně-právní ochrany dětí Městského úřadu [REDAKCE].

Z listinného materiálu byly k důkazu provedeny zejména:

protokoly o ohledání místa činu včetně náčrtku a fotodokumentace čl. 3-17, protokol o zadržení osoby podezřelé čl. 28-30, protokol o prohlídce těla obviněného včetně fotografií č. l. 67-72, protokoly o vydání věci včetně fotografií č. l. 73-74, 153-155, 160-167, 201-203, usnesení a protokoly o vrácení věci č. l. 76-77 a 156-159, zpráva o ambulantním gynekologickém vyšetření č. l. 110-111 (k tomu se váže i úřední záznam o vysvětlení [redacted] – viz shora), zprávy [redacted] (ošetřující dětský psychiatr) čl. 114, 116-118, zpráva Psychiatrické léčebny [redacted] čl. 122, zpráva OSPODu Městský úřad [redacted] čl. 126, zpráva Speciální základní, mateřské školy a praktické školy [redacted] čl. 128-129, protokol o prohlídce těla poškozené včetně fotografií č. l. 130-136, odborná vyjádření z oboru kriminalistiky, odvětví genetiky č. l. 347-349, 352-353, 356-357 .

K protokolu o prohlídce těla obžalovaného obhajoba uvedla, že pokud obžaloba spojuje nález škrábanců se stopami na předloktí levé horní končetiny obžalovaného právě se skutkem, tak má za to, že z tohoto protokolu a fotografií vyplývá, že veškerá poranění, která byla zjištěna na těle obžalovaného [redacted] jsou staršího data, když prohlídka byla činěna za dobu méně než dva dny poté, co mělo ke skutku dojít.

K protokolu o prohlídce těla poškozené obhajoba uvedla, že u poškozené nebyly shledány žádné pohmožděniny ani žádná jiná poranění, která by svědčila o tom, že by se vůči ní obžalovaný dopustil násilí.

Soud přihlížel i k připojeným spisům sp. zn. [redacted] 2008 Krajského soudu Hradec Králové, sp. zn. [redacted] /2009 Okresního soudu v Ústí nad Orlicí, sp. zn. [redacted] 2010 Okresního soudu v Ústí nad Orlicí, a sp. zn. [redacted] /2010 Okresního soudu v Ústí nad Orlicí. K tomu viz i rejstřík trestů na čl. 402, dle něhož byl 5 x soudně trestán.

Souhrnně lze k delikvenci obžalovaného uvést, že vzhledem k jeho ještě nízkému, byť již dospělému věku, se již jedná o recidivistu, který již od počátku své trestní odpovědnosti se dopouští řady deliktů především násilné a majetkové povahy. Uložené tresty, včetně nepodmíněných, vykonal, ale vliv na něho s ohledem na páchaní další trestné činnosti neměly.

Po provedení shora uvedených důkazů soud dospěl k závěru, že v potřebné míře jistoty bylo prokázáno, že dne [redacted] 2013 obžalovaný [redacted] vykonal s nezletilou poškozenou soulož, když tak učinil jednak za použití násilí (vylákání nezletilé, uzamčené dveře, držení za ruce), jednak zneužívaje jejích čtených postižení, díky kterým sice poškozená byla schopna chápat smysl jeho jednání, ale nebyla schopna ho předvídat a účinně se mu bránit, tedy zneužíval její bezbrannosti. Poškozená při jeho činu dávala způsobem, který odpovídá jejím postižením, najevo srozumitelně i pro obžalovaného odpor, svůj nesouhlas. Obžalovaný si byl vědom jak nízkého věku poškozené, tak jejího postižení, neboť obojí bylo zjevné. Po zhodnocení všech provedených důkazů jednotlivě i ve vzájemných souvislostech lze konstatovat, že obžalovaný [redacted] svým jednáním popsáním v žalobním návrhu naplnil všechny zákonné znaky skutkové podstaty zvláště závažného zločinu znásilnění dle § 185 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku.

Pokud se týká konkrétních úvah je úvodem třeba uvést, že obžalovaný (na rozdíl od původní obhajoby) při hlavním líčení doznal, že k souloži mezi ním a [REDAKCE] došlo. Toto jeho částečné doznání (k dobrovolné souloži) je jedním z usvědčujících důkazů toho, že k souloži mezi nimi v uvedeném místě a zmíněném čase došlo. S ohledem na to, že obžalovaný i nadále popíral, že by znal věk poškozené, resp., že předpokládal, že byla starší patnácti let, tak ani nově uplatněná obhajoba na jím tvrzené nevině nic neměnila. Proto pokud soud uzavřel, že se obžalovaný činu dopustil tak mu jeho vina musela být prokázána jinými důkazy než jeho výpovědí. Jak plyne z popisu důkazů shora obžalovaného skutečně usvědčily další důkazy v hlavním líčení provedené. V kontextu nové výpovědi obžalovaného [REDAKCE] bylo nutno kromě samotné soulože mezi obžalovaným a poškozenou, upřít pozornost na to, zda tato byla ze strany poškozené (ne)dobrovolná, (ne)chtěná, zda se (ne)bránila konání obžalovaného a i to zda obžalovaný věděl, že poškozená byla v inkriminované době mladší než patnáct let.

V tomto směru je třeba poukázat na následující důkazy:

Genetická expertíza prokázala na spodním prádle [REDAKCE] sperma s DNA profilem obžalovaného, což ve shodě s jeho novou obhajobou prokazuje, že k souloži mezi uvedenými účastníky skutečně došlo. Ovšem i bez doznání obžalovaného, že skutečně k souloži došlo, bylo k dispozici dost důkazů k prokázání soulože mezi nimi. Kromě zmíněné expertízy to bylo gynekologické vyšetření nezletilé (z něhož mimo jiné vyplynulo, že byly zjištěny částečně se hojící trhliny panenské blány, tedy čerstvé poranění), vysvětlení [REDAKCE] (zjištěné poškození panenské blány poškozené bylo způsobeno předmětem o velikosti penisu), svědectví matky poškozené i svědkyně [REDAKCE] (v den činu, resp. první den ve škole krvácela z rozkroku). Tyto dílčí důkazy pak také přímo v konkrétnostech potvrzují věrohodnost tvrzení nezletilé poškozené v pozici svědkyně.

Zásadní otázkou se tak stává, jak ke zmíněné souloži došlo, když její místo a čas se stal nespornou skutečností. Otázku dobrovolnosti nebo nedobrovolnosti soulože ze strany poškozené je pak nutno řešit v kontextu řešení otázky věrohodnosti výpovědi poškozené nezletilé [REDAKCE]. Tato byla vyslechnuta řádně procesně v přípravném řízení a při výslechu hovořila přiměřeně jejímu věku i postižení. Její výpověď byla podrobena znaleckému zkoumání doktorky [REDAKCE], dětské psycholožky, která její verbální projevy při výpovědi označila za spontánní, a to i s ohledem na její psychické postižení. Závěru, že poškozená líčí to, co prožila dále odpovídá to, že poškozená díky svému mentálnímu postižení by nebyla schopna si výpověď vymyslet či lhát, aniž by na to vyslýchající osoby či znalci nepřišli. Již tato formální stránka vyhodnocení svědčí pro věrohodnost její výpovědi, tedy pro to, že líčí to, co s obžalovaným skutečně prožila. Výpověď poškozené je třeba hodnotit i v kontextu ostatních důkazů, které byly provedeny. V tomto směru je pak třeba poukázat kromě výčtu shora uvedených důkazů, vztahujících se k prokázání soulože mezi účastníky, i na další část výpovědi svědkyně [REDAKCE], které se nezletilá svěřila nejen s tím, že se bojí, že je těhotná, ale i s tím, že se jednání [REDAKCE] bránila. Pokud pak nezletilá uvádí, že jí nejprve nabídl cigaretu, poté ji chytil za ruku a zatahl dovnitř a hned dveře zavřel a uzamkl, tak to zcela odpovídá znaku vylákání a tím pádem i znaku že tak činil s rozmyslem tedy úmyslně a cíleně. Pokud nato následuje svléknutí nezletilé i jeho vlastní a následuje na posteli sexuální atak vrcholící dokonanou souloží za odporu poškozené tak je nepochybně znak násilně

vynuceného pohlavního styku naplněn. Jak je popsáno shora nezletilou popisované násilné vynucení soulože je opřeno kromě výpovědi nezletilé i o expertizu znalkyně [REDAKCE] a o výpověď svědkyně [REDAKCE]. Nepřímo i o to, že po činu krvácela, což dosvědčila matka i svědkyně [REDAKCE].

Právě výpověď svědkyně [REDAKCE] je dalším zásadním důkazem. Jakmile poškozená přišla do školy, tak se se svým zážitkem svěřila svojí vychovatelce z internátu (právě svědkyni [REDAKCE]), přičemž výpověď této svědkyně podporuje věrohodnost tvrzení poškozené, když se znovu jedná o další shodnou reprodukci toho, co poškozená uvedla ve své svědecké výpovědi. Pokud tedy znalkyně [REDAKCE] uzavřela, že výpověď [REDAKCE] považuje za reprodukci skutečně prožitých událostí, tzn. vyjádřila se pozitivně ve vztahu ke specifické věrohodnosti [REDAKCE] a pokud si je také jistá, že [REDAKCE] dala fyzicky najevo svůj odpor a že to byl odpor, který musel být obžalovanému srozumitelný, je zcela logické, že soud vzal výpověď nezletilé [REDAKCE] za výpověď věrohodnou a obžalovaného ve všech směrech usvědčující a že se tak tato výpověď stala základem pro rozhodnutí soudu. I zmíněná jistota znalkyně psychologky dovedla soud k tomu, že výpověď [REDAKCE] je v kontextu i s dalšími provedenými důkazy věrohodná. Poškozená neměla žádný motiv obžalovanému ublížit, mstít se mu, či nějak lhát či si vymýšlet. Ostatně i toto zmíněná znalkyně zkoumala. Navíc s ohledem na mentální postižení lze konstatovat, že tyto její psychické deficity jí objektivně znemožňují, aby si relativně složitější konstrukci nějakým způsobem vymyslela a současně jí dokázala držet po delší dobu. Této objektivní neschopnosti toto činit pak odpovídá i to, že v rámci její naivity není schopna případnou lež obhájit a i laik to po pár otázkách pozná. Tyto úvahy znovu svědčí proto, že popisovala, co skutečně prožila, že si nevymýšlela, že nelhala. Výpověď [REDAKCE] je tedy věrohodná a za této situace z ní soud vycházel.

Soud tedy uzavřel, že k souloži mezi [REDAKCE] a obžalovaným [REDAKCE], ale i na to, že tato byla ze strany [REDAKCE] nedobrovolná. Pokud se týká znaků znásilnění, tak obžalovaný vůči [REDAKCE] použil násilí, spočívající ve vylákání jí do zmíněného objektu zejména tím, že ji chytil za ruku a zatáhl dovnitř, uzamčením dveří, a především tím, že při samotné souloži při jemu srozumitelném i fyzickém odporu poškozené ji jako osoba fyzicky výrazně silnější držel za obě ruce a současně na ní vykonával a vykonal dokonanou soulož. Tato část konání nepochybně vykazuje znaky vynucené nedobrovolné soulože. Tato soulož byla tedy nedobrovolná, neboť poškozená obžalovanému dala najevo, že se jedná pro ni o nechtěné konání. Sexuálním požadavkům obžalovaného včetně přímé soulože se podrobila především v důsledku použitého násilí z jeho strany a z důvodu jeho fyzické převahy. Nezletilá před i při použití zmíněného násilí obžalovanému dala srozumitelně najevo, že celá záležitost je jí nepříjemná a že si ji nepřeje, ale obžalovaný tento její projev nevěle s jeho konáním nerespektoval. K samotnému popisu konkrétního násilí je třeba poukázat na obsah výpovědi poškozené. Jedná se především o to, že jí byly drženy ruce a že obžalovaný [REDAKCE] měl fyzickou převahu. Současně s popisovaným násilím dále přistupuje i tzv. bezbrannost poškozené, jíž bylo obžalovaným zneužito. Bezbrannost je specifický znak, který ve vztahu k dětem bývá připouštěn zejména v jejich nižším věku, především předškolním. Přestože nezletilá [REDAKCE] v rozhodné době, kdy ke skutku došlo už byla více jak [REDAKCE]-ti letá dívka, tak je třeba vyhodnotit úroveň jejího psychického postižení, díky němu se právě u ní posunula hranice její bezbrannosti věkově až do doby, kdy ke skutku došlo. Dá se to vyjádřit i tak, že

díky svému nemalému postižení byla poškozená nezletilá v daném čase a místě osobou, jejíž celková úroveň odpovídala věkově mnohem mladšímu dítěti než byl její skutečný kalendářní věk. Proto soud uzavřel i na stav její bezbrannosti. V tomto směru lze poukázat především na znalecký posudek doktorky [REDAKCE], která uvedla, že [REDAKCE] sice rozuměla pojmu, jestli si půjdou „zašukat“, sice tedy věděla, o čem se mluví, nicméně s ohledem na postižení vůbec nebyla schopna odhadnout, kam situace může dojít, co je praktickým obsahem zmíněného pojmu a i tudíž nebyla schopna se účinně bránit něčemu, co reálně bylo mimo obraz její předvídavosti, natož osobě s fyzickou převahou. Obžalovaný se tedy dotčeného jednání dopustil dílem násilím a dílem zneužívaje bezbrannosti poškozené nezletilé.

Dalším zásadním znakem, který bylo nutno posoudit, bylo zjištění, zda obžalovaný znal skutečný věk nezletilé. Nutno dodat, že tu postačuje alespoň nedbalostní znalost nízkého věku poškozené. Obžalovaný uvádí, že o tomto nevěděl, když si myslel, že jí je více než 15 let. Z provedených důkazů však plyne, že školní věk (míněno na úrovni základní školy) poškozené obžalovaný znal. Ze samotného (video) záznamu o výpovědi poškozené je patrné, že ještě i dnes poškozená působí dětsky, rozhodně nevypadá na 15 let, a že trpí tiky a dalšími symptomy, které popisovala znalkyně [REDAKCE], které jí na ženskosti nepřidávají a její věk opticky nezvyšují. Tento videozáznam jako jeden z více důkazů prokazuje, že poškozená nevypadala tak, že by jí někdo mohl hádat patnáct let. Toto poznání se týká i osoby na spodním pásmu inteligence, zejména když obžalovaný neměl žádné postižení kognitivních funkcí. Obhajoba obžalovaného o věku poškozené s odkazem na internát tak tu nemůže obstát. Ovšem jsou tu i další důkazy o tom, že obžalovaný věděl, že poškozená je mladší patnácti let. Matka poškozené sdělila, že obžalovaný nezletilou znal. Stejně tak uvedl i otec poškozené, který navíc dodal, že obžalovaný přímo znal věk jeho dcery, neboť tam společně bydleli a stýkali se. Je zřejmé, že obžalovaný poškozenou určitou dobu v onom domě potkával, znal i její rodiče a měl tedy minimálně rámcové povědomí o základoškolním věku [REDAKCE]. S tímto závěrem také koresponduje tvrzení o tom, že [REDAKCE] obžalovaného měla milovat. Matka nezletilé uvedla, že se dceři [REDAKCE] líbí. Podobně uváděl ve své obhajobě i obžalovaný [REDAKCE]. I toto svědčí o tom, že se před činem stýkali. O dětském vzezření poškozené svědčí i protokol o prohlídce jejího těla. Konečně především mentální postižení nezletilé je patrné i pro laika. Totéž se týká i toho, že vypadá a chová se jako dítě. Tyto skutečnosti v potřebné míře popsala (a důkazně prokázala) znalkyně i svědkyně [REDAKCE]. Proto soud neměl pochybnosti o tom, že obžalovaný nevěděl, že nezletilé ještě nebylo patnáct let. Koneckonců k zavinění této skutkové okolnosti postačuje i nedbalostní zavinění, kdy se vyžaduje podle § 16 tr. zákoníku to, že by bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že jí již patnáct let je nebo, že by vzhledem k okolnostem nebo svým osobním poměrům o tom vědět neměl nebo nemohl. Obžalovaný žádné přiměřené důvody nemůže uplatňovat, když čin i s následkem v rámci určitého uvážení sám vyvolal a poškozenou k sobě vylákal. Pokud se jedná o úmyslné konání, pak nelze namítat to, že něco nevěděl či vědět nemohl. Ohledně vědomosti věku poškozené tedy soud uzavřel na úmyslné zavinění obžalovaného. Pro úplnost lze dodat, že každopádně by minimálně v rámci uváděné nedbalosti se vědomost obžalovaného o věku nižším než patnáct let dala také dovodit. Nicméně soud uzavřel, že obžalovaný to, že poškozená [REDAKCE] byla v době činu mladší patnáct let věděl a z tohoto závěru také vycházel.

Soud se tedy neztotožnil s obhajobou, že k pohlavnímu styku ze strany ■■■■■ došlo dobrovolně a že netušil, že je mladší 15-ti let. Pokud obhájkyňe uvedla, že výpověďmi svědků i videozáznamem výpovědí ■■■■■ bylo prokázáno, že ■■■■■ vypadala a vypadá starší, než ve skutečnosti byla, tak se s tím soud neztotožnil. Proč, je uvedeno shora. To, že se například měla malovat či nějak oblékat či holit si intimní místa, vůbec nesouvisí s věkem, když evidentně působí dětsky, naivně a zcela jistě mlaději než patnáct let. Obhajoba spočívající v tom, že nezletilá reagovala na výraz „zašukat“ a že se tedy jednalo o její rozhodnutí nezohledňuje to, že se jednalo o dítě školou povinné, které faktický reálný obsah tohoto výrazu vůbec neznalo a ani si nedovedlo představit, co to znamená (viz výpověď zejména znalkyně ■■■■■ či svědkyně ■■■■■), ale nepřihlíží ani k tomu, že při jednání ve vztahu dospělý a nezletilý je odpovědnost na tom dospělém a nikoliv na tom nezletilém. Takže i kdy formálně ■■■■■ význam zmíněného slova znala, tak z tohoto nelze dovodit, že tímto jako jakási dospělá žena vyslovila jakýkoliv souhlas. Nehledě na to, že do objektu byla vylákána, a to i za situace pokud by jí to dovnitř lákalo, když neměla představu, co jim tam skutečně čeká. Očekávání, že při přítomnosti násilí a využívání bezbrannosti si takováto bezbranná nezletilá odemkne uzamčené dveře, se nejeví vůbec reálné. Za uvedené situace tedy nezletilá ■■■■■ nemohla kdykoliv z kůlny odejít.

To, že na těle ■■■■■ nebyly nalezeny stopy násilí, ač ji měl obžalovaný za ruce držet a vykonat s ní pohlavní styk tím, že překonával její odpor, taktéž není rozhodné. Jak je uvedeno shora stopy po činu byly nalezeny na její panenské bláně, což v souvislosti s ostatními důkazy bylo dostatečné k průkazu toho, že obžalovaný čin spáchal i za pomoci násilí.

Ani skutečnost, že se ■■■■■ sama bránit umí, když chce, na věci nic nemění. V tomto směru je možno poukázat i na vyjádření zmocněnce, které je zaznamenáno shora.

Pokud je poukazováno na obrázek, který ■■■■■ nakreslila bezprostředně po skutku (první den ve škole, viz i výpověď svědkyně ■■■■■ a obrázek na č.l. 203), v němž uvedla slova „jsem smutná i šťastná“, s vývodem, že pokud by na ní bylo vykonáno násilí, pak by nemohla mít tyto pocity, ale musely by v převládat pocity výrazně negativní, lze uvést, že nezletilá i díky svému postižení má ke světu často ambivalentní přístup, kde se promítá přijetí i odmítání. Vnitřní pocity osob mentálně postižených nejsou přímočaré a jejich vnější projevy se mohou vztahovat k řadě vnitřních pocitů, které vždy nemusí mít příčinu jen v projednávané věci. Takto obhajobou vznesená argumentace podle názoru soudu nijak nenarušuje uzavřený řetězec provedených důkazů a ani vývody, které z nich soud učinil, neboť se jednalo o vzájemně se prověřující a podpořený důkazní materiál. Soudem provedené vyhodnocení důkazů mělo i svoji vnitřní logiku i vnější objektivní souvislosti. Ze samotného nápisu na zmíněném obrázku nelze dovozovat, jak se o to snaží obhajoba, že je důkazem o tom, že ■■■■■ podstoupila pohlavní styk dobrovolně, resp. že nekladla takový odpor, ze kterého by mohl obžalovaný ■■■■■ jednoznačně dovodit, že se jedná o odpor vážně míněný. Nezletilá tehdy nebyla schopna situaci vyhodnotit před činem ani při něm a rozhodně nelze tvrdit, že z ní po činu číselo uspokojení, zejména když krvácela z přirození. Naopak byla jednáním obžalovaného stresována, zaskočena a nevěděla jak se k tomu postavit. Rodiče jí nemohly pomoci. Proto nepříznivé důsledky ventilovala až ve škole. Slzy a kytičky v obrázku padající z oka dívčí postavy mohou jasně ilustrovat právě její rozpolcenost a to, že

si se situací neví rady. Toto pak odpovídá dílčímu závěru, že [REDAKCE] vzhledem k jejímu věku a postižení nebyla schopna reálně vyhodnotit situaci, na kterou ještě nebyla zralá, ale o žádném dobrovolném pohlavním styku hovořit nelze. Ani jednoduše strukturovaná osobnost obžalovaného nebyla takového kalibru, aby nebyl schopen rozpoznat, že [REDAKCE] projevený odpor myslí skutečně vážně. Odpor zmíněného dítěte mu musel být zřejmý. Argumenty o tom, že [REDAKCE] v době činu byla již vyspělá a chovala se jako žena, soud s ohledem na to, co je uvedeno shora, nemohl přijmout. I ve verzi obhajoby, že by nezletilá projevila nesouhlas s konáním obžalovaného až v momentě, kdy už byla svlečená, tedy bezprostředně předtím, než mělo dojít k pohlavnímu styku (s čímž se soud neztotožnil) nelze dovozovat, že v tomto okamžiku by obžalovaný už nemusel odpor poškozené chápat jako vážně míněný, souhlasit nelze. Vždy je povinnost respektovat nesouhlas druhého. Právo nerespektovat odpor nemá nikdo, týká se to i dospělé ženy, natož jde-li o dítěte.

Pokud se týká návrhu státní zástupkyně, aby jednání obžalovaného bylo dále kvalifikováno i jako způsobení těžké újmy na zdraví, tak s tímto se soud neztotožnil. Státní zástupkyně z výsledku znalkyně dovodila, že v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného došlo k výraznému zhoršení zdravotního stavu nezletilé, k prohloubení a k zvýraznění emočních poruch, k regresu chování, objevilo se pomočování, vyžadování druhé osoby v přítomnosti spánku, došlo i ke zvýraznění poruch chování. K deliktu došlo v září a zmíněné poruchy se prohlubovaly do té míry, že [REDAKCE] následně musela být hospitalizována v dětské psychiatrické léčebně a teprve následkem této léčby došlo k úpravě jejího chování. Na tomto základě i v kontextu svědeckých výpovědí bylo podle státní zástupkyně prokázáno, že v příčinné souvislosti s jednáním obžalovaného došlo ke zhoršení již existujících psychických poruch a že toto lze považovat za těžkou újmu na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. i) tr. zákoníku, a to tím, že se jednalo o delší dobu trvající poruchu. Skutek se stal 1. září loňského roku (roku 2013) a následné problémy s [REDAKCE] byly dlouhodobé a závažné, že v lednu 2014, tzn. s odstupem několika měsíců, musela být hospitalizována. Proto kromě právní kvalifikace uvedené v obžalobě navrhla v třetím odstavci přidat ještě písm. d), neboť má za to, že jednáním pachatele byla poškozené způsobem těžká újma na zdraví. Při řešení této otázky se soud ztotožnil s tím, že v příčinné souvislosti s konáním obžalovaného došlo ke zhoršení již existujících psychických poruch nezletilé. Nicméně intenzitu a závažnost tohoto zhoršení zdravotního stavu příslušná znalkyně nebyla schopna jakkoliv vyčíslit, kvantifikovat či jinak v nějakém stupni určit. Sdělení znalkyně lze shrnout do výrazu, že došlo k významnému zhoršení a že toto bylo v příčinné souvislosti s konáním obžalovaného. Pokud ani znalkyně nebyla schopna se vyjádřit, které následky byly zapříčiněny konáním obžalovaného a v jaké intenzitě, pak je velmi obtížné tento nekvantifikovatelný zdravotní následek v podobě těžké újmy přičítat obžalovanému jako další kvalifikační moment. Dlužno dodat, že v souladu se standardní judikaturou samotná existence tzv. posttraumatické stresové poruchy (například u dospělé osoby) ještě sama o sobě neznamená automaticky vznik znaku těžká újma na zdraví ve smyslu obžalobou navrhovaném. Vždy se vyžaduje určitá intenzita naplnění dotčené poruchy (např. alespoň ve středním stupni), aby se mohlo jednat o těžkou újmu na zdraví. Takovýto stupeň znalkyně nebylo schopna označit. Kromě tohoto je nutno vidět i další souvislosti, které se ostatně promítají do tzv. adhezního výroku. V rodině se nezletilá již před činem vyvíjela disharmonicky, citově strádala. Vztahy s rodiči byly přetrhané více než by odpovídalo jen dospívání nezletilé, když negativní souvztaží rodiče a nezletilá lze hledat spíše v osobnosti rodičů než v nemoci poškozené. Pokud tedy na

zanedbání poškozené se podílelo i rodinné prostředí nelze zcela odmítnout, že toto nepodnětné či nepříznivé prostřední mohlo mít i svůj vliv na míru (intenzitu) zhoršení zdravotního stavu poškozené po činu, zejména došlo-li k určité nápravě při její hospitalizaci mimo rodinu. Vedle konání obžalovaného se na zmíněném zhoršení zdravotního stavu poškozené tedy mohly podílet i jiné další faktory, jež také nelze kvantifikovat či určit jejich míru. Následek musí být v každém případě individualizován i ve své míře vůči pachateli, má-li být kvalifikačním momentem. To, že veškeré následky tedy celé zhoršení zdravotního stavu poškozené po činu byly a jsou jen následkem konání obžalovaného, se jeví jako nepřezkoumatelné co do jejich míry. V této souvislosti nelze přehlédnout, že v době hospitalizace v léčebně byla spolupráce s rodiči nekvalitní. O stav dcery se nezajímal. Podobné skutečnosti sdělovat i orgán sociální ochrany dětí v [REDAKCE], který má nezletilou na starosti. Z těchto důvodů podle názoru soudu nebylo lze určit v potřebné míře konkrétnosti naplnění onoho zhoršení zdravotního stavu nezletilé z titulu konání obžalovaného do takové intenzity, aby ho bylo možno podřídít pod znak těžké újmy na zdraví ve smyslu § 122 odst. 2 písm. i) tr. zákoníku o delší dobu trvající poruše zdraví.

S ohledem na shora uvedené vývody obžalovaný [REDAKCE] jednak jiného násilím donutil k pohlavnímu styku, jednak k takovému činu zneužil jeho bezbrannosti, spáchal čin souloží a na dítěti mladším patnácti let, čímž spáchal zvlášť závažný zločin znásilnění dle § 185 odst. 1, 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku.

Při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud přihlédl k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k osobním, rodinným, majetkovým a jiným poměrům pachatele a k jeho dosavadnímu způsobu života a k možnostem nápravy. Podle obecných kritérií soud dále přihlédl k chování pachatele po činu, zejména k jeho snaze nahradit škodu nebo odstranit jiné škodlivé následky činu. Přihlédl také k účinkům a důsledkům, které lze očekávat od trestu pro budoucí život pachatele.

Povaha a závažnost trestného činu jsou určovány zejména významem chráněného zájmu, který byl činem dotčen, způsobem provedení činu a jeho následky, okolnostmi, za kterých byl čin spáchán, osobou pachatele, mírou jeho zavinění a jeho pohnutkou, záměrem nebo cílem.

Při stanovení druhu trestu a jeho výměry soud přihlédl k polehčujícím a přitěžujícím okolnostem (§ 41 a 42), k době, která uplynula od spáchání trestného činu.

V rámci úvah o trestu soud tedy přihlížel jak k tomu, že obžalovaný se protiprávně choval vůči dítěti, které si představovalo obsahově něco jiného než se stalo. Obžalovaný narušil zájem společnosti na ochraně lidské důstojnosti a osobní rozhodovací svobody člověka, potažmo dětí, v sexuální oblasti, ale i zájem na tom, aby vývoj nezletilých osob probíhal pokud možno zdravě a bez narušení, které jim může způsobit právě sexuálně-delikventní jednání, což zvyšuje škodlivost jednání obžalovaného, když se ve smyslu § 14 odst. 3 tr. zákoníku se jedná o zvlášť závažnou úmyslnou trestnou činnost. Trestní zákoník tu tedy chrání zájem společnosti na ochraně svobodného rozhodování ve sféře intimního života a na ochraně mravního a tělesného vývoje dětí. Z tohoto také plyne vyšší úroveň škodlivosti jednání obžalovaného [REDAKCE].

Obžalovaný ■■■■■ byl v minulosti pětkrát soudně projednáván, a to pro násilnou a majetkovou trestnou činnost, přičemž v jednom případě mu byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody. V jednom případě bylo rozhodnuto o přeměně původně podmíněně odloženého trestu odnětí svobody na trest nepodmíněný. Dne 5.3.2013 se vrátil z výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody.

Ve světle shora uvedených úvah je tedy zcela evidentní, že obžalovanému musí být s ohledem na zjištěný stupeň společenské škodlivosti jeho jednání i s ohledem na ochranu společnosti před podobnými pachateli a při přihlédnutí, že obžalovaný je již významně narušený pachatel, uložen delší nepodmíněný trest odnětí svobody. Ve vztahu ke skutku, kterého se obžalovaný dopustil je tedy nutno zohlednit především to, že se typově jedná o vysoce závažnou trestnou činnost, která není samoúčelně postihována trestní sazbou od 5-ti do 12-ti let. Je tedy již zákonodárcem dáno to, že takováto jednání jsou vysoce škodlivá a závažná. Negativní dopad do psychiky nezletilé poškozené je dalším důvodem, proč ochrana společnosti je tu zcela na místě a v uloženém trestu se to musí projevit.

U obžalovaného nebyly zjištěny nějaké významnější polehčující okolnosti. To, že posléze připustil, že mezi ním a ■■■■■ došlo k souloži, když předpokládal, že byla starší 15-ti let, nelze považovat za doznání, ale jen za jiné vyjádření popírání činu a i tato obhajoba směřovala k jeho tvrzení o nevině. Nehledě na to, že průkaz toho, že k souloži skutečně došlo nezávisel na doznání této skutečnosti obžalovaným, ale muselo to být dovozeno z jiných důkazů. Ani jeho omluvu soud nebral za upřímnou (viz výpověď příslušné znalkyně shora). Slíbená snaha uhradit škodu naráží na to, že je nemajetný a prostředky k obživě si na svobodě prací neopatřoval.

Obžalovanému přitěžuje, že byl přes svoje mládí v minulosti vícekrát soudně trestán a má také za sebou i výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody nepřehlédnutelné délky. Jeho předchozí život svědčí o tom, že nerespektuje morální pravidla, natož zákonná pravidla. Prognóza jeho dalšího vývoje je nejistá, když je předpoklad, že se u něho rozvine porucha osobnosti, což zase bude zvyšovat význam rysů nezdrženlivosti a pudovosti. V kontextu těchto přitěžujících okolností a i v kontextu zprávy z věznice o tom, že ani ve vazbě není schopen respektovat stanovená pravidla (příkazy a pokyny příslušníků vězeňské služby nerespektuje a neplní – viz č. l. 412) je ve světle zjištěné společenské škodlivosti i stanovené trestní sazby na místě ukládat dlouhodobý nepodmíněný trest odnětí svobody. Jako odpovídající byl uložen trest odnětí svobody v trvání šesti roků a šesti měsíců nepodmíněně a pro jeho výkon byl podle pravidel ustanovení § 56 odst. 2 písm. c) tr. zákoníku zařazen do věznice s ostrahou.

Takto uložený trest pak svoji dlouhodobostí ukazuje, že obžalovaný se dopustil společensky velmi škodlivého jednání, že pro svoji nezdrženlivost, pudovost a sexuální uspokojení zneužil nezletilou osobu. Při úvaze, zda trest odnětí svobody v délce šesti roků a šesti měsíců je úměrný zjištěnému stupni škodlivosti, soud musel brát v úvahu, že s ohledem na nepoučitelnost z předchozích trestů se jeví možnosti nápravy obžalovaného za ztížené, byť (ještě) nejsou vyloučené. Uložený nepodmíněný trest odnětí svobody je úměrný zavinění obžalovaného a zabezpečuje potřebnou ochranu společnosti a naplňuje i hledisko odrazování

dalších potencionálních pachatelů od páchaní podobných činů a zohledňuje i shora popsané negativní rysy v osobnosti obžalovaného. Uložený trest na druhé straně ještě vcelku významně respektuje relativní mládí obžalovaného a to, že jeho osobnostní vývoj ještě není ukončen.

Jako poškození se s náhradou škody připojili oba rodiče poškozené a za nezletilou opatrovník. ■■■■■ a ■■■■■ každý požadoval částku ■■■■■,- Kč za jim způsobenou nemajetkovou újmu. Opatrovník se za nezletilou připojil se škodou ■■■■■,- Kč a s nemajetkovou újmou ve výši ■■■■■,- Kč.

Zmocněnec ■■■■■ k těmto nárokům poškozených uvedl, že náhrada nemajetkové újmy není zcela probádána, ale má za to, že újma, která byla nezletilé poškozené způsobena, je tak závažná, že odpovídá té výši, jak byla uplatněna. Co se týče rodičů poškozené, tak má za to, že tam lze také dojít k závěru, že rodiče poškozené byly poškozeni. Jedná se o psychickou újmu, protože tu újmu, která byla způsobena jejich dceři pojmají jako újmu sobě vlastní. Tzn. má za to, že i tento nárok, který vznesli rodiče, je také důvodný v rozsahu, jak byl učiněn.

Jelikož soud uznal obžalovaného vinným ze spáchání úmyslného trestného činu je tu možnost poškozených, aby žádali náhradu škody či nemajetkové újmy. Soud uzavřel, že pozice rodičů jako poškozených ohledně možnosti jim přiznat nemajetkovou újmu byla jiná než jejich poškozené dcery.

Jak již je naznačeno shora, v péči rodičů se poškozená vyvíjela disharmonicky, v rodině citově strádala, měla kolize s rodiči, kteří byli v její výchově bezradní. Sama poškozená má k rodičům ambivalentní vztah. Jejich vztah je více zpřetrhaný než aby to šlo jen na vrub dospívání poškozené. Je to spíše v osobnosti rodičů než v její nemoci. Rodiče výchovu nezletilé s ohledem na její postižení nezvládají. Pokud se pak rodiče při pobytu dcery v léčebně o ni nezajímaly a podobné impulsy jsou indikovány i z orgánu péče o mládež, pak je velmi obtížné určit, že právě jen činem obžalovaného došlo k takovému zásahu do jejich nemajetkových práv jak tvrdí.

Pokud jde o nezletilou, tak soud je toho názoru, že je zcela po právu požadována částka ■■■■■,- Kč, tj. škoda na zdraví podle znaleckého posudku, podle počtu bodů. Je to počítáno sazbou, která platila do 31.12.2013. K tomuto viz níže.

Pokud jde o tu částku ■■■■■,- Kč nemajetkové újmy, je pravdou, že se jedná o problematiku vážící se k osobě nezletilé poškozené, která potřebná kritéria sama vyjádřit neumí. Samozřejmě vodítkem jsou rozhodnutí v podobných věcech. Jedno z nich zmínil i zmocněnec. Zásadní však je to, že nezletilá byla a doposud je situací zasažena a následky si s sebou ponese i do budoucna. Částka nemajetkové újmy tak, jak byla vyčíslena se jeví jako to, co lze spravedlivě po obžalovaném požadovat. Je nutno akcentovat to, že na straně ■■■■■ došlo k předčasné ztrátě dětství, které měla právo ještě prožívat. Její život dítěte byl obžalovaným přerušen. Obžalovaný se k ní zachoval jako k dospělé ženě, kterou v žádném případě ještě nebyla. Skutek, který se stal pravděpodobně trvale poznamená jak sexuální život ■■■■■, tak i její případnou snahu založit rodinu. Tzn. lze s vysokou mírou pravděpodobnosti

očekávat, že bude mít problémy navazovat partnerské vztahy, lze s vysokou mírou pravděpodobnosti očekávat, že bude mít problémy vlastně vůbec v rámci sexuálního života. Není také vůbec možné vyloučit i jiné důsledky v sexuální oblasti. Proto tento následek odpovídá nemajetkové újmě v té výši, jak byla požadována.

Pokud se týká náhrady škody, tak zmocněnec výši svého návrhu modifikoval s odkazem na nově publikovanou metodiku nejvyššího soudu, která se vyjadřovala k tomu, jakým způsobem se má podle nového občanského zákoníku škoda na zdraví odškodňovat. V tomto materiálu nejvyšší soud dospěl k závěru, že body, které dříve byly hodnoceny částkou 120,- Kč, by se měly nadále oceňovat částkou 250,- Kč. K tomuto lze dodat, že nárok poškozené na náhradu škody vznikl ■■■■■ 2013. Zmíněná metodika nejvyššího soudu se však výslovně vztahuje jen na události vzniklé po 1.1.2014 (podle této metodiky činila hodnota jednoho bodu částku 251,28 Kč, vznikla-li bolest v roce 2014). Proto soud tuto metodiku nemohl aplikovat a podle ní postupovat, ale musel vycházet ještě z pravidel platných pro rok 2013.

Soud tedy rozhodl tak, že podle § 228 odst. 1 tr. řádu uložil obžalovanému povinnost nahradit poškozené nezletilé ■■■■■ na náhradě škody a nemajetkové újmy částku ■■■■■,- Kč. Dále jí podle § 229 odst. 2 tr. řádu se zbytkem jejího nároku odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních.

Rodiče poškozené pak s jejich nárokem na nemajetkovou újmu odkázal na řízení ve věcech občanskoprávních, neboť podle výsledku dokazování nebyl zjištěn podklad pro přiznání nemajetkové újmy i jim.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do **osmi dnů** od doručení jeho opisu (§ 248 odst. 1 tr. řádu) k soudu Vrchnímu v Praze (§ 252 tr. řádu). Odvolání je nutno podat prostřednictvím soudu podepsaného (§ 248 odst. 1 tr. řádu).

Jestliže se rozsudek doručuje jak obžalovanému, tak obhájci a zákonnému zástupci, běží lhůta k odvolání od toho doručení, které bylo provedeno nejpozději. Jiným osobám než osobám uvedeným § 247 odst. 2 tr. řádu s výjimkou státního zástupce, končí lhůta týmž dnem jako obžalovanému.

Odvolání musí být ve lhůtě stanovené v § 248 nebo v další lhůtě k tomu stanovené předsedou senátu soudu podepsaného podle § 251 tr. řádu odůvodněno tak, aby bylo patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které mu předcházelo. Nesplňuje-li odvolání státního zástupce, odvolání obžalovaného, odvolání obhájce, které podal za obžalovaného, odvolání poškozeného, zúčastněné osoby či odvolání zmocněnce, které podal za poškozeného či za zúčastněnou osobu, náležitosti obsahu odvolání podle § 249 odst. 1 tr. řádu, vyzve předseda senátu podepsaného soudu dotčenou osobu, aby vady odstranila ve lhůtě pěti

dnů, kterou jim zároveň stanoví, a upozorní ji, že jinak bude odvolání odmítnuto podle § 253 odst. 3 tr. řádu.

Státní zástupce může odvoláním napadnout tento rozsudek pro nesprávnost kteréhokoliv jeho výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká, zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci, poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, pro nesprávnost výroku o náhradě škody.

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku jej může napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

Ve prospěch obžalovaného mohou dále podat odvolání i osoby uvedené v § 247 odst. 2 tr. řádu. Těmto osobám končí lhůta k odvolání týmž dnem jako obžalovanému.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadat odvoláním jen státní zástupce. Ten je povinen v odvolání také uvést, zda je podává, byť zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného, a kterého. Státnímu zástupci běží lhůta k odvolání vždy samostatně bez ohledu na běh lhůt u ostatních osob oprávněných podat odvolání.

Odsuzuje-li soud obžalovaného k nepodmíněnému trestu odnětí svobody a přiznává-li poškozenému alespoň z části nárok na náhradu škody nebo nemajetkové újmy v penězích nebo na vydání bezdůvodného obohacení, může poškozený požádat o vyrozměnění o konání veřejného zasedání o podmíněném propuštění z trestu odnětí svobody. Žádost poškozený podává soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Právo podat odvolání nemá ten, kdo se ho platně vzdal.

Právo podat odvolání nemá ten poškozený, který neuplatnil nárok na náhradu škody.

V Hradci Králové dne 25.4.2014

Předseda senátu:

JUDr. Miroslav M j a r t a n , v.r.

Za správnost vyhotovení:

■